
STRETLA SOM CHLAPA...
ROMÁN
ALEXANDRA POTTER
Autorka bestselleru *Priznania 40, ktorá si pos*ala život*

ALEXANDRA POTTER

STRETLA SOM CHLAPA...

Copyright © 2026 by Alexandra Potter
First published 2026 by Macmillan, an imprint
of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers
International Limited
Translation © 2026 by Broňa Duhanová
Cover design © by Emma Rogers for Zibby Media LLC
Map illustration © by Neil Gower
Slovak edition © 2026 by NOXI

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani prenášať
v akejkoľvek podobe
či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky,
mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním
alebo inak – bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu So I met this guy
preložila Broňa Duhanová.
Redakcia Alexandra Nyitrayová.
Korektúra Anna Švidroňová.
Vydalo vydavateľstvo NOXI, s.r.o.,
Bratislava v roku 2026
ako svoju 241. elektronickú publikáciu.
Sadzba ITEM s. r. o., Bratislava.

www.noxi.sk

ISBN 978-80-8111-784-8

Venované Trishe Jackson, najlepšej editorke,
akú som si mohla priať.

Slovo čitateľkám a čitateľom

Ľudia sa ma často pýtajú, kde hľadám námety pre moje knihy. Tento námet mi napríklad zišiel na um, keď som bola na prechádzke so psom. Bol to obzvlášť upršaný, vlhký deň, a ako som kráčala parkom pohrúžená do vlastnej fantázie, zrazu som mala pred očami obraz starého karavanu na okraji zablateného poľa v nejakom totálnom zapadákove. Jasne som videla ženu, ktorá v ňom býva. Volala sa Maggie. Rozmýšľala som, čo sa asi tak stalo? Prečo skončila v karavane kdesi v poli? Ako sa mi tá scéna vybavovala pred očami, zrazu som videla ďalšiu, oveľa mladšiu ženu, ako odhodlane kráča ku karavanu. Lialo ako z krhly, bola úplne premočená a zablatená. Čo tam robila? Aký je medzi tými dvoma ženami vzťah?

Táto scéna teda bola inspiráciou pre moju najnovšiu knihu. Hoci som chcela, aby to bolo vtipné, ľahké čítanie o sile priateľstva a hľadaní samej seba, príbeh plný dobrodružstiev, humoru a zábavy, zároveň som chcela, aby kniha mala aj vážnejšie posolstvo.

Stále častejšie čítam o narastajúcom počte prípadov romantickým podvodov. Nič netušiace obete nadviažu romantický vzťah s človekom, ktorý ich pripraví o veľké sumy peňazí. Podvodníci často vystupujú na zoznamovacích platformách a aplikáciách a na sociálnych sieťach pod falošnou identitou. Celé týždne, ak nie mesiace, strávia postupným manipulovaním obete, až im začne

dôverovať natoľko, že im začne posielať peniaze aj napriek tomu, že ide o čisto virtuálne vzťahy.

Avšak nedeje sa to len online, ale aj v reálnom živote. Síce sa to môže stať každému bez ohľadu na pohlavie a vek, najčastejšími obeťami sú staršie ženy. Takmer každý deň sa objaví ďalšia správa o žene, ktorá sa zamilovala do niekoho, o kom si myslela, že je jej spriaznená duša, len aby prišla na to, že je to podvodník. Ženy, ktoré nedávno prešli rozvodom, zomrel im niekto blízky, prežívajú krízu stredného veku alebo sa iba cítia osamelo, sú skrátka citovo krehké a zraniteľné, a tým pádom aj najľahšie obete zneužívania a manipulácie zo strany bezcharakterných zločincov.

Romantické podvody často nie sú iba o peniazoch. Psychologické škody sú často oveľa horšie ako tie finančné. Títo podvodníci sa totiž maskujú ako spriaznené duše, tým pádom svojim obetiam neukradnú len úspory, ale aj srdce, dôveru a sebavedomie. Je to obzvlášť bezcitný druh zločinu, ktorý zanecháva obete emočne a mentálne zmrzačené. Zneužíva totiž ten najcennejší ľudský cit – lásku.

Keď sa zamilujete, stávate sa zraniteľnou či zraniteľným, dôverujte, dúfate a snívate o spoločnej budúcnosti a váš partner/partnerka vás má chrániť a poskytovať vám pocit bezpečia. Tento typ zločinu je preto fundamentálna zrada. Keď ľudia prídu na to, že boli podvedení, mnohí sa topia v pocitoch hanby, výčitkách a úplne sa zrúti ich sebaistota. Mnohí z nich sa vyjadrili, že sa hanbili obrátiť na políciu, lebo z toho vinili samých seba. Obete sú izolované, depresívne a neschopné veriť komukoľvek a často uvažujú o samovražde.

Mnohí, ak nie väčšina z nás vie, čo je zlomené srdce. Ale viete, aké to je, keď prídete na to, že všetko, čomu

ste verili, bola lož? Že muž, ktorého ste považovali za spriaznenú dušu, vám ukradol životné úspory a spolu s nimi vlastne aj celý váš život?

Čím sa dostávam späť k Maggie. Maggie je ako hociktorá iná žena. Maggie, to ste vy, to som ja. Žena, ktorá ťažko pracovala, aby si vybudovala život, aký má rada. Jediné, čo jej v ňom chýbalo, bol niekto, s kým by sa oň mohla podeliť. Čo sa stalo jej, sa môže stať každej z nás. Tento román chce vzdať hold všetkým obetiam romantických podvodov, ale nielen im, je pre všetkých, ktorí si v živote prešli traumatickým skúškami, ktoré ich zanechali na pokraji síl a s pocitom, že ich život práve skončil. Maggie je tu preto, aby vám ukázala, že to tak nie je, váš život nekončí. Práve naopak.

To už však predbieham, vráťme sa na začiatok, kde každý takýto príbeh začína.

Stretla som chlapa…

Prológ

Kdesi v Stredozemnom mori, neskoro v noci.

„Rýchlo! Ujde nám!“

Dve ženy vo večerných šatách utekajú po palube obrovskej výletnej lode. Zbehnú popri hrajúcej kapele dolu po schodoch a razia si cestu pomedzi uniformovanými zamestnancami lode a tancujúcimi hosťami, ktorí sa zišli na veľkolepej diskotéke pod hviezdami.

„S dovolením. Prepáčte, dovolíte?“ ospravedlňuje sa tá staršia.

„Uhni!“ kričí mladšia.

Dúhové kokteily letia do vzduchu, z teplej oblohy osvetlenej veľkými reflektormi pršia mini papierové dáždniky a kompletne oblečení škriekajúci pasažieri padajú so šplechotom do bazéna.

„Doparoma, preskočilo vám?“

„Preboha, prepáčte! Pošlite mi účet z čistiarne.“

Na zbytočne dlhé ospravedlňovanie však nie je čas. Výletná loď má devätnásť palúb, čo predstavuje výšku a dĺžku troch futbalových ihrísk Premiere ligy. A on stále uniká.

Kŕčovito zvierajúc lemy svojich šiat, ženy pokračujú v naháňačke.

V žilách im pulzuje adrenalín. Srdcia divoko bijú. Od námahy sa im dvíhajú hrude. Medzi ženami je vekový rozdiel, ale na prvý pohľad by to nikomu nezišlo na um, keďže päťdesiatročná je rýchlejšia ako dvadsaťšesťročná.

„Dávajte pozor, aby ste sa nepotkli…“

Neskoro. Zariekla to.

„Jáááj! Staršej žene sa pri behu zachytí opätok o flitrový lem a už letí dolu nosom.

„Do kelu, ste okej?“

„V týchto topánkach sa nedá utekať!“

„Nehovorte! Mali by ste vedieť, že vysoké opätky sú patriarchálny nástroj na spomalenie žien. Prečo si myslíte, že mám obuté tenisky.“

„Držte zobák a radšej mi podajte ruku.“

Okej, zabudnite na tú pasáž o vekovom rozdiele.

Za ich chrbtami zapíska píšťalka. Obidve sa otočia a zbadajú, že majú v pätách zásahový tím príslušníkov bezpečnostnej služby. Sú v uniformách, vyzbrojení obuškami a paralyzérmi.

„Stojte! Bezpečnostná služba!“

Zakričí jeden z nich a máva paralyzérom. *No moment! Nie je to náhodou ozajstná zbraň?* Z davu sa ozvú výkriky, ale utekajúci zločinec nemá v úmysle nechať sa zatknúť, a tak sa k dvom ženám pridáva aj bezpečnostná služba, zatiaľ čo zločinec odsúva stoly, prevracia stoličky a strká do hostí a personálu, aby mu nezavadzali v ceste a čím skôr sa dostal do bezpečia.

„ZASTAVTE HO!“ jačia obe ženy nástojčivo.

„Je to zlodej!“

„A podvodník.“

Staršia žena odhodí topánky a prepletá bosými nohami.

„Najväčší omyl môjho života!“

Vysoko nad ňou, na tanečnom parkete, oslavuje nedávno rozvedená Dolores Lopez z Miami, ktorá je spolu s dvoma najlepšími kamarátkami zo strednej školy na dvojtýždňovej plavbe po Stredozemnom mori, svoju znovunadobudnutú slobodu… keď náhle prestane hrať hudba a okolo nej vypukne trma-vrma.

Zároveň sa ocitne priamo v trajektórii tmavovlasého muža, ktorý jej šprintuje v ústrety. Vreskot tých dvoch žien v nej nečakane, a na jej veľké znechutenie, vyvolá spomienky na exmanžela. A na toho *naozaj* spomínať nechcela.

Čo je dôvod, prečo sa rozhodla podložiť nohu utekajúcemu svojou vysokou lodičkou vykladanou drahými kamienkami.

„To má za to, že som celé roky nemohla nosiť topánky na vysokom podpätku. Viete, môj ex bol krpec,“ povedala nasledujúce ráno miestnej polícii, ktorá prišla na loď vypočuť cestujúcich, a potom im ukázala dvanásťcentimetrový opätok ako dôkaz. „A za to, že som tomu odroňovi celé tie roky prala,“ dodala, keď vysvetľovala, prečo chlapíka potkla a obliala mu bielu košeľu zvyškom daiquiri.

Čo Dolores polícií zabudla povedať je, že na krátky moment, čo jej ten chlap ležal pri nohách, jej venoval jeden z jeho odzbrojujúcich úsmevov. Ani to, že ju ten úsmev natoľko ohromil, že namiesto toho, aby ho omráčila prázdnym kokteilovým pohárom, chvíľu naňho zamilovane zízala, a potom si nedokázala pomôcť a úsmev mu opätovala.

Dvom ženám to však napriek vzdialenosti neuniklo.

„Ja uschnem, on s ňou tuším flirtuje…“

„Serie medveď v lese?“

„Neviem. Serie? V Penninách veľa medveďov nestretnete.“

Skôr ako sa stihli spamätať, chlapík odrazu opäť stál na nohách a mizol v dave.

„Stoj! Okamžite sa vzdaj! Kde je bezpečnostná služba?“

Ani to nestihne dopovedať a tím bezpečnostnej služby už beží popri nich. Doparoma, kde sa tu tak rýchlo vzali?

„Nebojte, tentoraz už neunikne. Sme na mori.“

„Doteraz vždy ubzikol.“

„Teraz nie.“

„To si myslíte vy.“

Lapajúc po dychu, obe ženy utekajú za bezpečnostnou službou, aby im nič neuniklo. Keď sa priblížia ku kapitánskemu mostíku, vidia, ako chlap vybehne po schodoch a vyskočí na sklenenú balustrádu. Dav nahlas zhíkne a z ampliónu sa ozve:

„Okamžite zlezte!“

Ďalej sa už ísť nedá. Niet úniku. Konečne je lapený. Otočí sa a pozrie na ozbrojenú bezpečnostnú službu, očami skenuje dav pasažierov, kým mu nepadnú na dve ženy. Obe naňho zízajú, zatiaľ čo on preskakuje pohľadom z jednej na druhú. Niekoľko sekúnd. Milión emócií. Hnev. Výčitky. Triumf. Strata. Zlomené srdce. Moc. Spravodlivosť.

Ženy sa chytia za ruky a jemne si ich stisnú. Bezpečnostný tím ho práve dobehol a chystal sa ho zatknúť. A je po všetkom. Koniec. Skončil.

„A máme ťa,“ vyhláskujú ústami a prepichnú ho pohľadom.

Pohľad im opätuje, ale v tom jeho nie je ani náznak viny či ľútosti, len nehanebnosť.

Jeho silueta sa odráža od atramentovej morskej hladiny. Potom sa otočí, pozrie na šíri oceán pod sebou a skočí.

O DVA TÝŽDNE SKÔR

Kdesi v poli
v totálnom zapadákove

Prvé dojmy

Som tu správne?

Starý Volkswagen s chýbajúcou puklicou a nárazníkom prilepeným elektroizolačnou páskou s rachotom zabrzdil a zastal pred bránou, cez ktorú sa vchádzalo na pole. Lialo ako z krhly. Stierače škrípali hore-dolu a zanechávali za sebou rozmazanú machuľu presne v strede okna, takže vodička sa musela v sedadle prikrčiť, aby vôbec niečo videla.

Sediac v aute, Flick chcela znovu skontrolovať navigáciu v telefóne, ale mapa sa nenačítala. Nemala signál. Predklonila sa ponad volant a rukávom vetrovky zotrela zahmlené okno. Aj odhmlievanie čelného skla bolo pokazené. Vzdala to a pootvorila okno, aby sa dnu dostal vzduch.

„Poondiaty dážď," zahundrala, keď jej spŕška dažďovej vody zamočila vetrovku. Radšej okno rýchlo zavrela. Bol polovica júla. Kam sa podelo leto?

Odpoveď už poznala. Klimatická zmena. Nemusela si pozerať ďalší dokumentárny film s Davidom Attenboroughom, aby vedela, že všetko zlé, čo sa na svete deje, je výsledkom klimatickej zmeny. Planéta je v kríze. Globálne otepľovanie ničí život na Zemi extrémnymi výkyvmi počasia, nedostatkom potravín, ubúdaním životného priestoru zvierat a stúpajúcou hladinou oceánov. Malo by to byť každý deň na titulných stránkach novín.

Ibaže nebolo.

Pohľad jej padol na sedadlo spolujazdca, na ktorom ležalo najnovšie vydanie *Miestneho Echa*. Hlavnou správou dnešného dňa bolo stádo oviec, ktoré robilo šarapatu v slatinách.

TURISTI, POZOR – OVCE S JAHŇATAMI!

Príšerné. A ešte príšernejšie bolo, že to napísala ona.

Text: Felicity Lomax, miestna reportérka.

Vidieť svoje meno v tiráži v nej vyvolávalo zmes pýchy a frustrácie. Zároveň to bolo memento: *Pamätaj, pre toto si tu*.

Odpila si z vychladnutej kávy v umelohmotnom pohári, odhodlane pritlačila nos na čelné sklo a vyzrela von na pole pre sebou. Na sklo dopadali veľké, tučné kvapky, ktoré jej blokovali výhľad, ale potom to zbadala. V kúte. Na konci poľa, medzi stromami a kamenným múrom.

Karavan.

A nie, nebol to žiaden rozkošný, vintage, pastelový, Instagramovo-atraktívny karavan. Iba obstarožný, plesnivý dom na kolesách, ktorý v nej vyvolával spomienky na premočené, v daždi utopené kempovanie vo Walese s mamou a tetou Pam.

Okej, to musí byť ono.

Vystrela sa a vypla motor. Auto stíchlo a bolo počuť len bubnovanie dažďa na streche. Oprášila si omrvinky z nedojedeného croissantu a skontrolovala sa v spätnom zrkadle, či je jej tekutá očná linka dokonalá a či má správne nalíčené kútiky očí svojimi charakteristickými

vejárikmi očných tieňov. Bola nahodená vo svojom jedinom slušnom kostýme, snehobielych vegánskych teniskách, ktoré si ledva mohla dovoliť, a mala čerstvú fúkanú, ktorá mala konečne dostať jej ofinu do polohy, v akej ju vždy chcela mať. Dúfala, že vyzerala dostatočne sofistikovane, sebavedome a profesionálne. Investigatívna novinárka s nosom na témy a naozaj šik účesom.

Lenže zo spätného zrkadielka na ňu pozerala vyše dvadsaťročná neskúsená reportérka z mizerných lokálnych novín. Navyše, s nanič účesom. Od nervov sa jej začal skrúcať žalúdok.

Doriti.

Po niekoľkých neúspešných pokusoch uhladiť si hniezdo na hlave, ktoré vyzeralo, že každú chvíľu explodu je a napuchne ako jedna z tých zázračných kuchynských špongií, keď príde do styku s vodou, schmatla kabelku a dáždnik a siahla na kľučku. Naozaj lialo. Zaváhala. Optimizmus nebol jej silná stránka. Ako novinárka bola skôr nenapraviteľná realistka. Avšak na krátky a úplne necharakteristický moment ju zaplavila vlna optimizmu a pozrela na oblohu s nádejou, že oblaky sa začnú trhať.

Ale nie. Jediné, čo videla, bola nekonečná šedosť. Pripravila sa na najhoršie. Nič iné jej aj tak neostávalo.

Rázne otvorila dvere a vysúkala sa z auta. A vliezla rovno do močiara.

Porazí ma!

Po niekoľkých týždňoch nepretržitého dažďa sa cestička vedúca k farme, ešte nedávno lemovaná krásnymi poľnými kvetmi, premenila blato a kaluže špinavej vody, do ktorých sa promptne ponorili jej nové biele vegánske tenisky.

Doriti.

Keď sa jej ich podarilo vydolovať z blata, načisto premočené a špinavé, nasledovala séria zúfalých pokusov vykliesniť sa z auta na ostrovček trávy v strede cesty bez toho, aby si zničila obe tenisky, a otvoriť v lejaku dáždnik.

Čo bol spúšťací mechanizmus jedného z tých takzvaných mimotelových zážitkov, keď sa z výšky pozeráte na svoj život a pomyslíte si: *Kedy sa to celé pokazilo?*

Pred piatimi rokmi skončila univerzitu s hlavou plnou snov o tom, že sa stane novinárkou. Snov o adrenalínom poháňaných spravodajských redakciách, mimoriadnych udalostiach a urgentných uzávierkach. Zdalo sa jej to vtedy také fascinujúce, vzrušujúce a *dôležité*. Predstavovala si, ako bude s diktafónom a cigaretou v ústach utekať ulicami svetových metropol, robiť exkluzívne rozhovory so slávnymi ľuďmi, spovedať utajené zdroje, pátrať po pravde.

Diktafón už dnes síce nikto nepoužíva a fajčenie spôsobuje rakovinu, ale chápete, o čom je reč.

Táto vízia o vzrušujúcej žurnalistickej budúcnosti však určite nezahŕňala, že bude v lejaku stáť uprostred poľa kdesi v totálnom zapadákove, premočená do nitky, so zablatenými teniskami.

Chvíľu zvažovala, že sa vráti do auta a na celú vec sa vykašle, ale na tom interview jej naozaj záležalo. Nielenže to bola jej šanca dokázať, že na to naozaj má, bola to aj šanca na povýšenie a zvýšenie platu, dostať sa konečne z lokálnych novín do celoštátnych. Navyše, vzdať to by znamenalo vzdať sa poslednej nádeje …

A to neprichádzalo do úvahy! Povedala si rezolútne.

Skontrolovala, či má telefón a slúchadlá, prehodila si cez plece kabelku, otvorila bránu, presvedčila sa, že

ju za sebou zavrela (spomienky na zápasiacich baranov v slatinách boli ešte príliš čerstvé) a vykročila do poľa.

Keď konečne dostala miesto ako juniorská reportérka v *Miestnom Echu*, bola v siedmom nebi. Po takmer troch rokoch písania o stratených mačkách, skautoch a nevyspytateľných ovciach bola pripravená, *viac ako pripravená*, na príležitosť dokázať, že má na to, aby bola skutočnou novinárkou. Na veľkú tému, ktorou konečne prerazí.

Ostatní redaktori, ktorí pracovali v redakcii celé roky, jej radili, aby bola trpezlivá, že jej čas príde. Ale kedy? Ak to takto pôjde ďalej, bude do smrti prešľapovať na mieste a čakať na veľkú príležitosť. Skončí ako jej kolega Tony Tupperware, ktorý už dvadsaťpäť rokov rediguje *Listy redakcii*. Každý deň si do práce donesie z domu obed a celej redakcii oznámi, aký sendvič mu dnes pripravila partnerka. „Čo tu dnes máme? Tuniak a sladká kukurica, overená klasika!" „Syr a kyslá uhorka, moje najmilšie! Hurá!" „Pečené hovädzie a pesto, nie je to trochu kontroverzné?" Aj po dvadsiatich piatich rokoch boli jedinou vzrušujúcou vecou v Tonyho živote oblohy sendvičov.

Nie, veľké príležitosti nepadajú len tak z neba. Musíte sa *postarať*, aby spadli do náručia práve vám.

Presne z tohto dôvodu, keď Flick minulý týždeň počula ľudí v pube klebetiť o nejakom miestnom škandále, okamžite nastražila uši ako antény. Z úryvkov konverzácie pochopila, že sa stalo niečo hrozné, no zároveň *totálne fascinujúce*. Okamžite vedela, že by z toho bol skvelý článok. Napokon, momentálne to riešila celá krajina a denne o tom počúvala v televíznych správach a čítala na internete. Toto je jej šanca konečne začať so skutočnou investigatívnou žurnalistikou. Konečne preraziť a urobiť si meno.

Všetko však záviselo od toho, či sa jej podarí získať exkluzívne interview od obyvateľky karavanu.

Pozerala naň spod dáždnika a brodila sa zablateným poľom. Od nervov mala namiesto žalúdka uzol, ale odmietala si to pripustiť. V diaľke zbadala kravu. Prednedávnom písala článok o turistke, ktorú takmer udupali kravy. Tá úbohá žena z toho našťastie vyviazla len so zlomeným rebrom, no jej kokeršpaniel už také šťastie nemal. Radšej zrýchlila krok. Ak ju udupú kravy, Rory, jej priateľ, by s najväčšou pravdepodobnosťou povedal, že si za to môže sama. Varoval ju, aby nebola príliš ambiciózna a zbytočne sa nehnala za vlastnými témami. „To je tvoj najväčší problém, Flick. Snívaš o niečom, na čo nemáš."

Samozrejme, vravel to len preto, lebo mu na nej záležalo. Nechcel, aby bola sklamaná alebo trpela – zvlášť tak krátko po tom, čo prišla o mamu. Rory nemohol rozumieť tomu, prečo jej nestačí byť reportérkou *Miestneho Echa*. Z jeho pohľadu to bolo stabilné zamestnanie s dôchodkovým sporením, aj keď plat nebol nič moc.

„Len nechcem, aby si si robila nejaké veľké nádeje, miláčik. Tie tvoje sny o vlastnom stĺpčeku v nejakom veľkom londýnskom denníku sú obyčajné vzdušné zámky. Vlastné stĺpčeky majú len ozajstní novinári, ktorí chodili do súkromných škôl, nie ľudia ako my. Tvoje články sú, samozrejme, skvelé, ale to z teba ešte nerobí autorku. Mala by si sa sústrediť na to, čo dokážeš."

Konštruktívna kritika, tak tomu hovoril.

Ďalej sa so zvesenou hlavou brodila blatom a bojovala s dažďom, až sa ocitla na opačnom konci poľa. Zblízka vyzeral byť karavan v horšom stave, než si pôvodne myslela. Na oknách bola skondenzovaná voda a viseli na nich sieťkové záclony farby vyžutej žuvačky.

Najlepšie časy mal už dávno za sebou. Flick ten pocit dobre poznala. Z kabelky vytiahla papierové vreckovky a skúšala si zotrieť hrudky blata zo zababraných tenisiek. Potom si uhladila rozstrapatenú ofinu. V tom momente zaváhala. Ako lokálna reportérka už stála pred nejednými vchodovými dverami a prosila o rozhovor, ale toto bolo niečo iné.

Na chvíľu sa jej zmocnil náhly záchvat úzkosti a hrozilo, že by ju to mohlo vykoľajiť, ale rýchlo sa spamätala. Bolo nesmierne dôležité, aby pôsobila kompetentne a sebaisto. Zhlboka sa nadýchla a zaklopala na dvere. Nikto sa neozýval.

„Haló! Je tam niekto?"

I keď... Možno to bol naozaj zlý nápad.

Chvíľu čakala, odkašľala si a chystala sa znovu zaklopať.

Vtom momente sa rozleteli dvere a stála v nich bosá žena v strednom veku v starých teplákoch a pokrčenom tričku. Krátkozrako žmúrila na Flick cez záclonu mastnej ofiny.

Flick si okamžite všimla dve do očí bijúce veci: žena bola extrémne vysoká, hoci bola bosá, a pôsobila prekvapene, že ju vidí.

„Dobrý deň. Telefonovali sme spolu. Som Felicity Lomax z *Miestneho Echa*," rapotala a podávala žene ruku, „ale všetci ma volajú Flick."

„Aha, ste tu nejako skoro!"

Žena vyzerala, ako keby práve vstala z postele. Stiahla si zo zápästia gumičku na vlasy, zopla si kučeravé vlasy, ktoré mali rovnakú farbu ako Flickin nedojedený croissant, a odhalila tak šediny pri sluchách a pehavú tvár.

„Naozaj?"

Teraz bola pre zmenu prekvapená Flick. Bola totiž pyšná na svoju dochvíľnosť. Pozrela sa na hodinky, len aby si potvrdila, že prišla na minútu presne.

„Dohodli sme sa v piatok o dvanástej, či nie?"

Nezabúdaj: kompetentne a sebaisto.

„To áno, ale dnes je štvrtok. Čakala som vás zajtra."

„Zajtra?"

Flick bola chvíľu ticho, kým ju neoblial pot studený ako dážď stekajúci po pokrivených kovových ramienkach jej zlomeného dáždnika. Uvedomila si totiž, že si zmýlila dni. Zhrozene vytiahla z vrecka telefón, aby skontrolovala dátum, hoci vedela, čo tam uvidí, skôr než sa stihla pozrieť na obrazovku. Zdá sa, že v rámci chaosu, ktorý panoval po smrti je mamy, začala strácať pojem o čase a začali sa jej miešať dátumy. Pohreb bol síce pred šiestimi mesiacmi, ale stále nebola vo svojej koži.

Celkom nečakane sa jej do očí nahrnuli slzy. Na kompetentnosť a sebaistotu mohla zabudnúť. Vyzerala ako totálna blbka. Zasmrkala a rýchlo sa dala dokopy. „Prepáčte, moja chyba. Môžem prísť inokedy, ak sa vám to teraz nehodí…"

Margaret Fletcher stála vo dverách svojho karavanu a hľadela na premoknutú mladú reportérku v zablatených teniskách a zlomeným dáždnikom v rukách, z ktorého trčali polámané kovové ramienka, a rozmýšľala.

Naozaj sa jej to teraz nehodilo. Vnútri bol príšerný neporiadok. Navyše bola unavená a len pri predstave, že by sa mala s niekým zhovárať, ju oblievali mdloby. Jediné, po čom túžila, bolo zaliezť späť do postele a zakryť si hlavu perinou, lenže tak sa teraz cítila takmer každý deň.

Otvorila ústa a chcela si narýchlo vymyslieť nejaké vágne ospravedlnenie. Ruku už mala na kľučke, aby za sebou mohla zavrieť dvere, a v myšlienkach už bola v posteli a mizla pod perinou, aby na to všetko nemusela myslieť…

Potom si však všimla reportérkine červené oči.

Keď nad tým Margaret Fletcher neskôr rozmýšľala, uvedomila si, že v tom momente medzi nimi preskočila iskra. Niečo ju na Flick zaujalo. Jej zraniteľnosť? Nespútanosť? Alebo v nej spoznala samu seba? Nevedela pomenovať, čo presne to bolo, ale zarezonovalo to natoľko, že zrazu zmenila názor.

„Ste úplne premoknutá, poďte ďalej." Otvorila dvere dokorán, aby mohla vojsť, a usmiala sa na ňu. „A, prosím, hovorte mi Maggie."

Mimo záznamu

„Ospravedlňujem sa, ale vyzerá to tak, že nemám cukor."

O desať minút neskôr bolo postavené na čaj. Elektrická kanvica pufkala paru, ktorá sa kondenzovala na oknách. Napokon, čo iné sa dá v takomto nečase robiť okrem varenia čaju?

Zdá sa, že sa z toho stáva môj železný zvyk, pomyslela si Maggie v duchu. Už dávno prestala počítať, koľkokrát za posledných šesť mesiacov postavila na čaj, hoci chcela pôvodne robiť niečo iné. Narýchlo sa pokúsila aspoň trochu upratať. V karavane bol neporiadok. Vlastne, neporiadok bolo slabé slovo. Práve prala a na sušiaku viseli jej mokré podprsenky a nohavičky, ktoré mali najlepšie časy už dávno za sebou.

„To je v poriadku. Môj priateľ zvykne hovoriť, že som dostatočne sladká aj bez cukru."

Maggie sa pokúšala odpratať sušiak s bielizňou do kúta, ale ten sa cestou samoobslužne poskladal a zrútil na zem. Ženy sa na seba pozreli. Flick sa nervózne zasmiala a pokrútila hlavou. „Čo je v skutočnosti pekná hlúposť."

Maggie ostala v pomykove a placho sa usmiala. Čajová kanvica na sporáku sa vypla.

„Och, budem sa s tým babrať neskôr.“ Nechala sušiak tak a vrátila sa do mikroskopickej kuchynky dokončiť čaj. Do miniatúrneho plastového drezu odhodila použité čajové vrecúška, zohla sa, aby vytiahla z mini chladničky mlieko. Usilovala sa pritom nemyslieť na svoju starú kuchyňu s mramorovou pracovnou doskou, kuchynským ostrovčekom, najmodernejšími spotrebičmi, skrinkami od výmyslu sveta a s hektármi odkladacieho priestoru.

Pri spomienke, ako sedávala pri kuchynskom ostrovčeku s otvorenou fľašou vína pri romantických večeriach pre dvoch sa jej zacnelo, ale rýchlo sa spamätala. Nemá zmysel na to myslieť. Jej kuchyňa je preč, spolu so všetkým ostatným z jej starého života. Ráznym gestom otvorila skrinku nad drezom a vytiahla z nej dve šálky.

„Nech sa páči.“

„Ďakujem.“

Podala Flick šálku a chvíľu mladú reportérku sediacu na malej lavici v rohu karavanu pozorovala. Bola jej prvým hosťom odkedy sa sem nasťahovala a z celej situácie jej bolo trápne. Všimla si pleseň medzi okennými sklami a radšej odvrátila zrak. Ako ju vôbec mohlo napadnúť niekoho sem pozývať?

„Nemávam návštevy.“ Zvierajúc šálku si sadla oproti Flick a natlačila si svoje dlhé nohy pod malý umakartový stolík. „Salón, bohužiaľ, nemám,“ dodala so sileným smiechom v márnej snahe byť vtipná.

Flick sa zdvorilo usmiala. „Karavany mám rada. Pripomínajú mi prázdniny vo Walese s mojou mamou.“

„To musia byť pekné spomienky.“

„Áno.“

Flick strategicky vynechala pasáž o plesnivých posteliach a večnom daždi. Radšej.

Keď mali zdvorilostné frázy za sebou, obe ženy sa sústredili na čaj. Flick si z neho žiadostivo odpila, no musela vynaložiť všetky sily, aby ju nenaplo. Ježiš, to musí byť ten odporný Earl Grey, ktorý chutí ako parfum.

„Takže, ako sme sa dohodli v telefóne, vytlačila som vám pár fotografií."

Po chvíľke čakania, aby nepôsobila, že to chce mať čím skôr za sebou, Maggie odložila šálku čaju a siahla po kôpke fotografií, ktoré už mala prichystané. Aspoň že v tomto mala poriadok. Rozložila ich na stôl a začala ich ukazovať reportérke.

„Toto je George, keď bol mačiatko. Pomenovala som po mojom najlepšom kamarátovi. Navyše, otec je veľkým fanúšikom Beatles. Teda, chcem povedať, bol," opravila sa Maggie. „Georga Harrisona mal najradšej. Všetci vždy hovoria len o Lennonovi a McCartneym, ale nemyslíte, že pokiaľ ide skladanie hudby, nič lepšie ako *While My Guitar Gently Weeps* neexistuje?"

Flick niečo súhlasne zamumlala. Nemala ani poňatia, o čom Maggie hovorí, a urobila si v duchu mentálnu poznámku, že si to neskôr musí pustiť na Spotify.

„Georgie nie je zvyknutý na vidiecke prostredie. Celý život bol mestskou mačkou. Moja bytovka mala na streche terasu. Rád tam sedával a slnil sa." Vytiahla fotografiu, na ktorej robil presne to, usmiala sa a láskyplne hladkala fotografiu palcom. „Presťahovali sme sa sem len pred pár mesiacmi. Potom, čo… eh, po tom všetkom."

Takmer sa znovu stratila v spomienkach, ale radšej ich rýchlo zahnala.

„Stratil sa pred viac ako týždňom. Farmár ma strašší, že sú tu líšky. Ale ja si myslím, že len utiekol. Vôbec sa mu nečudujem." Rezignovane sa usmiala. „Môžete

si tie fotografie vziať, ak chcete. Mám ich uložené v telefóne."

Flick sa nervózne usmiala. „Prepáčte, ale kvôli tomu tu nie som."

„Nie?" Maggie zmätene zvraštila čelo. „Ale, keď ste mi volali, vraveli ste, že ste videli plagátiky s mojím strateným kocúrom, ktoré som rozvešala po meste."

„Áno, videla. Tak som sa dostala k vášmu telefónnemu číslu."

„Myslela som, že o tom budete písať v *Miestnom Echu*." Maggie si uvedomila, že to vyznelo ako výčitka, ale bolo jej to jedno. Jej milovaný kocúr bol fuč. Reportérku pozvala dnu len preto, aby jej ho pomohla nájsť. Začala sa prehrabávať v kope starých novín, kým nenašla, čo hľadala. Hodila jeden z výtlačkov pred Flick. „Pozrite, niečo ako toto."

Naozaj. Bol tam Flickin článok o stratenej mačke s titulkom „Stratil sa kocúr Fúzik". Flick pri pohľade na ten titulok znechutene zvraštila tvár. Vymyslel ho jej editor, nie ona.

„Povedali ste, že pre mňa máte nejaké informácie," pokračovala odhodlane Maggie.

„To mám, ale nie o vašom kocúrovi."

„Nie?"

Flick videla, ako Maggie od sklamania ovisla tvár, a zmocnili sa jej výčitky svedomia. Tá žena sa pre strateného kocúra očividne trápi. Mala jej to hneď v telefóne vysvetliť. Mala byť úprimná a nechodiť sem pod falošnou zámienkou.

Zároveň však vedela, že keby tak urobila, Maggie by sa s ňou odmietla rozprávať.

„Takže prečo ste tu?"

Flick precitla a videla, ako si ju Maggie podozrievavo premeriava.

„Kvôli istému mužovi menom Theo C. Stratin."

Maggie zalapala po dychu. Stále, ešte aj po šiestich mesiacoch, to bolo príliš čerstvé.

„Nejaké pátranie po zmiznutej osobe?"

Flick tú otázku odignorovala s predstieranou hluchotou ako politik. „Vedeli by ste mi o ňom niečo povedať?"

Maggie si preplietla prsty okolo šálky. „Veľa toho nie je. Kedysi sme spolu žili, ale rozišli sme sa." Snažila sa znieť čo najpokojnejšie. „Ako sa zvykne hovoriť, zazvonil zvonec a rozprávke bol koniec."

„Ak tomu správne rozumiem, pripravil vás o celoživotné úspory."

Bum. V Maggie to začalo vrieť.

„A to máte odkiaľ?"

„Toto je malé mesto. Ľudia klebetia."

Maggiine pomyselné vnútorné okenice sa prudko zabuchli.

„Prepáčte, ale myslím, že by ste mali radšej odísť. Očividne došlo k nejakému nedorozumeniu."

Karavan zrazu pôsobil akosi klaustrofobicky. Maggie náhlivo vstala od stola a v rýchlosti, s akou tak urobila, sa udrela o roh lavice a vyliala čaj. Popod nos zahrešila a začala si zúrivo šúchať udreté stehno. Už cítila, ako sa jej začína robiť modrina.

Tak to sa podarilo. Flick so zdesením hľadela na Maggie a podvedome siahla po kabelke. Mlčky vstala a vykročila smerom k dverám. Potom však zastala. Teraz alebo nikdy.

„Nie ste jediná."

„Prosím?"

„Nie ste jediná žena, ktorú ten podvodník okradol. Urobil to už pred vami a urobí to znovu."

„Nech sa páči, odprevadím vás k dverám."

Pri prekračovaní prevrhnutého sušiaka sa Maggie zachytilo chodidlo do ramienka podprsenky a potkla sa. Musela sa zohnúť, aby si vyslobodila nohu. Bola to jedna z tých béžových podprseniek z *Marks & Spencer* s obrovskými penovými košíkmi pripomínajúcimi želé. Panebože, aké nedôstojné. Vystrela sa a zazerala na Flick. Nech len skúsi niečo povedať!

„Pozrite sa, viem, že som mala byť úprimná a na rovinu povedať, prečo s vami chcem hovoriť, ale myslela som si, že ak vám to poviem, odmietnete sa so mnou rozprávať."

Maggie konečne došla trpezlivosť.

„To si píšte, že by som sa s vami odmietla rozprávať! Prečo by som mala?! Aby ste ma mohli rozvláčiť po tých vašich novinách a celý svet sa dozvedel, aká som hlupaňa?"

„Tak, úprimne povedané, nemyslím si, že celý svet číta *Miestne Echo*. Náš náklad je iba štyri a pol tisíc..."

Keď Flick zbadala, ako sa Maggie tvári, radšej si uprostred vety zahryzla do jazyka.

„A nie ste hlupaňa, ale obeť," povedala po chvíli, síce potichu, ale rozhodne,

Čím vzala Maggie vietor z plachiet.

„Romantickými podvodníkmi sa zaoberám už dlhšie. Stále viac a viac žien, ale aj mužov sa rozhodlo prehovoriť. Tie štatistiky sú desivé. Muži ako Theo Stratin sa cielene zameriavajú na zraniteľné ženy. Najviac obetí je z vekovej skupiny nad štyridsaťpäť rokov, konkrétne päťdesiat až sedemdesiat."

„Chápem. Takže som *stará* hlupaňa. Ešte lepšie."

„Tak som to nemyslela."

Obe ženy chvíľu mlčali a atmosféra sa trochu odľahčila. Vonku stále pršalo. Maggie pozorovala, ako kvapky dažďa bičujú okná.

„Felicity, koľko máte rokov?"

„Dvadsaťšesť."

„Čo myslíte, koľko mám ja?"

Flick vedela presne, koľko má Maggie rokov. V rámci investigatívnej práce si pozrela jej rodný list a pár ďalších dokumentov, ktoré jej pomohli prelustrovať jej minulosť.

„Máte okolo štyridsiatky?" zaklamala.

„Budem mať päťdesiat, takže takmer dvakrát toľko ako vy. Ale dobrý novinár by si takéto veci určite vopred zistil na matrike. Takže ste buď slabá novinárka, alebo sa mi takýmto primitívnym spôsobom chcete zalíškať."

Flick cítila, že má tvár ako cvikla.

„Som dobrá novinárka a bol to primitívny pokus o kompliment."

Napriek tomu, že šlo o brutálne úprimné konštatovanie, Maggie to rozosmialo.

„Okej, takže teraz, keď sa konečne bavíme na rovinu, môžem vám povedať niečo dôverné? Mimo záznam."

Flick prikývla.

„Neukradol mi len celoživotné úspory, ukradol mi úplne všetko: môj domov, majetok, dôveru, srdce, sebavedomie… skrátka všetko."

Len čo Maggie vyložila na stôl všetky karty, Flick sa znovu zmocnil pocit viny.

„A predsa som to nakoniec ja, kto sa hanbí. Keď sa mi konečne podarilo prestať plakať na dostatočne dl-

hý čas, aby som mohla ísť na políciu, cítila som sa ako totálna idiotka…“

„Ale prečo? To je predsa šialené!“ prerušila ju Flick rozhorčene. Avšak Maggie rázne pokrútila hlavou.

„Dala som mu tie peniaze dobrovoľne, aby ich investoval do jeho nového podnikateľského projektu. Nedávno mi zomrel otec a ostalo mi po ňom nejaké dedičstvo. Žiadna veľká suma, ale aj tak sa mi zdalo, že by bola škoda, keby len tak ležala nezúročená v banke. A tak som si povedala, prečo nie? Keď mi navrhol, aby som predala aj byt, aby sme sa mohli zložiť a kúpiť si spolu niečo väčšie, bola som to ja, kto sa rozhodol, že si na ten byt radšej vezme hypotéku a k tomu ešte aj podnikateľský úver. Myslela som si, aká som múdra.“

Chvíľu sa zdalo, že sa jej zlomí hlas, ale podarilo sa jej udržať emócie na uzde.

„Urobila som to pre našu budúcnosť. Presne to vždy hovorieval, že je to investícia do našej budúcnosti. Viete, boli sme zasnúbení.“

Pri tej spomienke Maggie zaplavila vlna pálčivej bolesti.

„Ibaže žiaden medzinárodný biznis neexistoval. A nekonal sa ani nový spoločný domov. Ani investície. Bol to len výmysel. Falošná návnada. Podvod. Ako ste ho to nazvali? Romantický podvodník.“

Nasledovala obligátna vlna hnevu – naňho aj na samu seba.

„A potom išlo všetko do hája. Prišla som o byt, o biznis… Polícia si ho síce predvolala na vypočutie, ale on medzitým zmizol aj s mojimi peniazmi. Skúšala som to riešiť v banke, ale odmietli ma odškodniť. Keďže som všetky tie platby autorizovala, bola som podľa nich spoluzod-

povedná. Vraj som zanedbala svoju povinnosť ‚praktizovať primeranú opatrnosť'. Banka tvrdila, že keď som robila prvý medzinárodný bankový prevod, prečítali mi povinné oznámenie varujúce pred potenciálnym podvodom, ja som však potvrdila, že ide o biznis môjho snúbenca a platba je legitímna…" Maggie sa zatrpknuto odmlčala. „A tak som skončila tu. Mohla som si dovoliť akurát tak karavan. Keby som sa nepoznala s miestnym farmárom, ktorý mi za symbolické nájomné dovolil kempovať na jeho poli, bola by zo mňa bezdomovkyňa."

Dažďová voda, ktorá cez netesniace okná vtekala dnu, medzitým na podobločnici vytvorila mláčku a začala kvapkať na kuchynskú lavicu. Maggie vzala do rúk papierovú utierku a začala ju utierať.

„Viete, čo bolo zo všetkého najhoršie? Ten bastard mi ukradol ešte aj otcove hodinky."

Lomcoval ňou taký hnev, že ani nedokázala vysloviť jeho meno. Vytrhla z rolky ďalšiu papierovú utierku a zúrivo ju strčila do štrbiny v okne.

„Pritom boli bezcenné. Otec si nepotrpel na materiálne veci, ale pre mňa mali obrovskú sentimentálnu hodnotu. Keďže prestali fungovať, odložila som ich do zásuvky so šperkami. Chystala som sa, že ich dám opraviť, ale akosi som sa k tomu nikdy nedostala. Keď som mu o tých hodinkách povedala, ponúkol sa, že ich zanesie k hodinárovi a dá ich pre mňa opraviť. Bol taký láskavý." Trpko sa zasmiala. „Keď zmizol, hodinky zmizli s ním."

Maggie sa konečne zlomil hlas a v karavane bolo zrazu ťaživé ticho.

Flick doteraz iba počúvala, nechcela ju prerušovať, ale následne prehovorila.

„Nezmizol. Zistila som, kde je."

Maggie rázne pokrútila hlavou.

„Nechcem o tom nič vedieť. Už ho nikdy v živote nechcem vidieť. Ak to chcete niekomu povedať, povedzte to polícii."

„Ale mohli by sme ho spoločne zastaviť, aby to už neurobil nikomu inému. Môžeme zachrániť nejakú ďalšiu ženu, aby neprišla o všetko ako vy."

„Ako?"

„Tak, že ho rozvláčime po novinách a odhalíme pravdu. Poskytneme verejnosti všetky šokujúce detaily. Konfrontujeme ho a donútime, aby niesol zodpovednosť za to, čo napáchal. Rozhodne nie ste prvá žena, ktorej to urobil, a ak s tým nič neurobíme, nebudete ani posledná."

Zatiaľ čo Flickin hlas znel nástojčivo, Maggin znel skôr znechutene a unavene.

„Som vyčerpaná. Chcela by som na to všetko čím skôr zabudnúť."

„Ale čo vaše úspory?"

„Som si istá, že tie peniaze sú už dávno minuté," Maggie rezignovane pokrčila plecami. „Keď som naposledy hovorila s policajtmi, povedali mi, že sa to stále vyšetruje, ale šanca, že by som tie peniaze dostala späť, je podľa nich mizivá, aj keby ho usvedčili a odsúdili. A to by ho museli najprv nájsť."

„Lenže noviny môžu uverejniť článok, aj keď je polícia bezmocná."

Maggie sa pozrela na mladú zapálenú reportérku, ktorá mala celý život pred sebou. Bola aj ona kedysi rovnaká? Nevedela sa rozpamätať. Zrazu však pocítila zvláštnu vlnu náklonnosti nielen voči Flick, ale svojmu mladému ja. A zároveň zdrvujúci smútok.

„Pozrite, ste naozaj milá. Myslím to vážne, naozaj milá. A som si istá, že ste aj skvelá novinárka. Ak o tom chcete napísať, nemôžem vám v tom zabrániť. Nech sa páči, píšte, ale ja na tom participovať nechcem ani nebudem. To, čo sa mi stalo, ma naozaj vzalo a trvalo mi veľmi dlho, kým som sa aspoň ako-tak spamätala… hoci sa obávam, že úplne sa nespamätám nikdy."

Maggie cítila, ako jej hlas uviazol kdesi v hrdle, a začala rapídne žmurkať.

„Na polícii mi dali nejaké letáky podporných skupín, linky na webové stránky, telefónne čísla na linky dôvery… Rozmýšľala som, že sa na ne obrátim, ale prišla som na to, že sa k tomu nechcem dokola vracať. Chcem sa pohnúť vpred, nechať to všetko za sebou a skúsiť zabudnúť. Takže posledné, čo potrebujem, je začať sa v tom znovu rýpať."

Vystrela sa. Bolo rozhodnuté.

„Takže, ak dovolíte, teraz sa rozlúčim. Rada som vás spoznala. Odprevádzať vás netreba, však?"

Povedala, čo mala na srdci a pozrela sa na Flick, akoby čakala na jej reakciu. Lenže Flick, akokoľvek oddaná svojej profesii a zdatná v technikách presvedčivosti aj kladenia otázok a získavania informácií, dobre vedela aj to, kedy treba zraziť opätky.

„Okej, rozumiem."

Prevesila si cez plece kabelku, pretlačila sa poza Maggie a zrútený sušiak bielizne a niekoľkými ráznymi krokmi prešla ku vchodovým dverám karavanu. Všimla si pritom čiernobielu fotografiu malého dievčatka a muža, ktorý vyzeral, že by mohol byť jej otcom. Dievčatko mu sedelo na kolenách a smialo sa. Muž ju objímal. Ten obrázok v nej nejakým spôsobom zarezonoval a ukázala naň.

„To ste vy s otcom?“

„Áno.“ Maggie sa sama sebe dovolila usmiať.

Flick sa znovu pozrela na fotografiu a všimla si hodinky na mužovom zápästí.

„A to sú tie hodiny, o ktorých ste hovorili?“

„Áno. Určite sú už predané.“

„Veď ste povedali, že sú bezcenné.“

Flick chvíľu váhala. Vedela, že by to mala nechať tak, ale vedela aj to, že to nedokáže.

„Sama ste povedali, že tie hodinky neukradol pre ich finančnú hodnotu, ale preto, že tam jednoducho boli a nevedel si pomôcť. Pochybujem, že mal niekedy v úmysle dať ich opraviť. Bolo mu jedno, že majú sentimentálnu hodnotu a že pre vás toľko znamenajú. Máte totiž pravdu. Stratin je bastard.“

Za žiadnych okolností sa nenechaj uniesť – jedno zo zlatých pravidiel žurnalistiky. A predsa ho porušila, zablúdila do príliš osobnej roviny.

„Naozaj ho nechcete konfrontovať? A varovať ostatné zraniteľné ženy a mužov? Nechcete mu ukázať, že vás nezlomil? A spolu s ním aj celému svetu…“

Chvíľu bolo ticho. Potom Maggie konečne prehovorila.

„Lenže on ma zlomil.“

Povedala to tak tichučko, že jej slová takmer prehlušil dážď.

„Pozrite sa na mňa. Môj život je v troskách, som švorc, bez práce a žijem v karavane… Každý dnes rozpráva o mentálnom zdraví, nuž, tak to moje je vďaka nemu v kýbli. Nebola som vždy takáto. Bohvie, čo si o mne myslíte. Možno tomu nebudete veriť, ale kedysi som mala vlastnú galériu. A pekný byt. Mala som skvelý život, kým to všet-

ko nezruinoval. Kedysi som bývala zdravo sebavedomá, verila som si. Ale už si neverím. Mám obavy, že sa nemôžem spoliehať na vlastný úsudok. Chcete vedieť, aké to je žiť s pocitom, že všetko je jedno veľké klamstvo?“

Maggie zlomene pokrútila hlavou.

„Najsmutnejšie je, že som ho milovala. A viete, čo je najdesivejšie? Že niekde v kútiku duše ho stále milujem.“

Flick, stojac medzi dverami, sa snažila jej slová najprv absorbovať, až potom sa rozhodla odpovedať.

„Môžem vám povedať niečo dôverné? Mimo záznam…“

Maggie prikývla.

„Bez vás nebude žiaden príbeh, a tým pádom ani článok.“

Povedz pravdu. Tak nás to od detstva učia. Pravda vraj oslobodzuje. Avšak povedať pravdu je niekedy strašidelné. Chce to aj poriadny kus odvahy odhaliť svoje vnútro a štipku dôvery.

Musíte na to byť pripravení.

Obe ženy na seba chvíľu mlčky hľadeli.

„Nemôžem, prepáčte,“ povedala nakoniec Maggie.

„Vy sa nemáte za čo ospravedlňovať.“ Flick sa na ňu milo usmiala, skrývajúc sklamanie. „Keby ste zmenili názor, viete, kde ma nájdete.“

Nechala jej svoju vizitku, otvorila dvere a vyšla späť do dažďa.

Miestne Echo

„To nemôžeš myslieť vážne!“

„Veď by to bol len jeden víkend.“

„Tak moment, chceš si cez víkend váľať šunky kdesi v južnom Francúzsku pod zámienkou, že tam pôjdeš robiť rozhovor s akýmsi sukničkárom?“

„Nebudem si váľať šunky, ale robiť investigatívnu reportáž.“

„A navyše chceš, aby ti to zaplatili noviny?“

„Áno, pokiaľ viem, služobné cesty sa preplácajú.“

„Flick Lomax, preskočilo ti?“

Popoludní sedela Flick v kancelárii svojho šéfredaktora.

Po rozhovore s Maggie sadla do auta a odviezla sa späť do redakcie *Miestneho Echa*. Redakcia sídlila v centre mesta, v zrekonštruovanej starej textilnej fabrike, hneď vedľa hlavnej nákupnej ulice. Bola to naozaj pekná budova a noviny v nej mali vlastné poschodie. Okrem nich tam sídlilo niekoľko cestovných kancelárií, účtovníkov, jeden výrobca postelí a pohrebná služba. Ak sa nad tým zamyslíte, a Flick sa vždy nad všetkým zamýšľala, tá budova sumarizovala všetky základné prvky života. Pekná dovolenka, pohodlná posteľ, dane a smrť.

Flick si nebola istá, či je to upokojujúce alebo skôr deprimujúce. Raz sa na to opýtala Tonyho Tupperwara, ale ten len vypleštil oči a povedal, že o tom nikdy nerozmýšľal. Čo jej iba potvrdilo to, čo odjakživa tušila – že väčšina ľudí neuvažuje ako ona.

Väčšina ľudí by napríklad skľúčene odišla z Maggiinho karavanu so sklopenými ušami, a bolo by po všetkom. Žiaden článok by nebol. Ani exkluzívny rozhovor. Ani povýšenie a lepší plat. Ani šanca konečne preraziť. Ani žiadne odpovede. Snažila by sa zbytočne. Väčšina ľudí by sa vrátila cez to zablatené pole, podľahla sebaľútosti pre zničené tenisky, stratený čas a mizernú kariéru, a cestou späť by zastala na prvej benzínovej pumpe a kúpila by si nejakú sladkosť alebo čipsy, aby si kalóriami vylepšila náladu. A ktovie, možno by si kúpila aj oboje.

Lenže Flick nebola ako väčšina ľudí. Prefrčala popri benzínovej pumpe, prihrbila sa v sedadle vodiča, a zatiaľ čo stierače zúrivo škrípali o okno, vymýšľala plán. Svoj článok napíše, s Maggie či bez nej. Veď je novinárka. A novinári sa nevzdávajú pri prvej prekážke. Nie, nevzdávajú. Novinári sú húževnatí a odhodlaní. Keď zaňuchajú dobrý príbeh, idú po ňom s integritou, vynaliezavosťou a neomylným inštinktom.

Teda, aspoň vo všetkých tých dokumentárnych filmoch, ktoré videla na Netflixe, to tak bolo.

Bol tu však jeden malý problém. Respektíve, ani nie tak problém, ako skôr malý detail, ktorý zabudla spomenúť, keď Maggie presviedčala o svojej novinárskej stratégii.

Nikomu v redakcii nepovedala, čo má za lubom.

Ani Simonovi z publicistiky, ani Tonymu Tupperwarovi, ani Melisse – jednej z hlavných editoriek, ktorá

bola známa svojimi jedinečnými perexami a schopnosťou udržať izbové rastliny pri živote. A už vôbec nie Seymourovi, jej šéfredaktorovi, ktorý mal kanceláriu hneď oproti reportérom, do ktorej zatiaľ vošla len párkrát – z toho raz počas pohovoru.

Namiesto toho konala na vlastnú päsť. Prišla s vlastnou iniciatívou. Čo by malo byť jedným z fundamentálnych základov novinárskej práce, nie?

Okej, musela uznať, že iniciatíva je možno *trochu* prisilné slovo, keďže jediným výsledkom sú zničené drahé tenisky a zabuchnuté dvere karavanu, ktoré jej (doslova aj obrazne) zabuchli pred nosom. Avšak zatiaľ to nevzdávala.

Čo je dôvod, prečo nazbierala posledné zvyšky odvahy, zaklopala na šéfredaktorove dvere a posledných desať minút sa ho pokúšala presvedčiť, že je na stope úžasného žurnalistického trháku. Seymour sedel oproti nej za svojím veľkým mahagónovým stolom a s otvorenými ústami počúval, ako sa mu priznala, že nie, nestrávila predpoludnie na radnici so seniorkami trénujúcimi tanec pri tyči. Namiesto toho bola vo vzdialenom kúte kraja a pracovala na investigatívnej reportáži o žene, ktorú sobášny podvodník pripravil o celý majetok.

„A nie je to sukničkár! Správny termín je romantický podvodník," dokončila Flick.

„Obávam sa, že správny termín v tomto prípade bude, figa drevená," odpovedal šéfredaktor.

Seymour mal okolo šesťdesiat rokov, obočie, ktoré si žilo svojím vlastným životom, a záľubu v štrikovaných vestách, jednosladovej whisky a múčnikoch pastéis de nata z portugalskej pekárne na rohu. Aspoň si myslela, že má okolo šesťdesiat. Nebola si však istá. U ľudí

nad tridsať jeden nikdy nevie, všetci vyzerajú rovnako. Okrem toho Seymour rád používal výrazy a slovné spojenia, ktoré nikdy doteraz nepočula.

Oprel sa do operadla koženej vyklápacej stoličky, preplietol si na pupku prsty a nadvihol jedno zo svojich masívnych obočí.

„Môžem sa ťa opýtať, ako vieš, že je práve na juhu Francúzska? A hlavne, ako plánuješ toho *romantického podvodníka* nájsť a ako ho chceš donútiť vypovedať…" význam svojich nasledujúcich slov zdôraznil zvýšeným hlasom, „keď sa to doteraz nepodarilo ani po-lí-cii?"

„Viem, kde ho mám hľadať."

„Áno? A to je kde?"

„Na sociálnych sieťach, samozrejme," odpovedala, akoby to bola najjasnejšia vec na svete. Veď aj bola. Nehľadali tam svojich bývalých a bývalé všetci? Neskoro v noci, keď sa cítite extra mizerne, prehodnocujete celý svoj život, zjedli ste zvyšok humusu so zníženým obsahom tuku a bezmyšlienkovite sa preklikávate sociálnymi sieťami v nádeji, že váš ex zostarol oveľa horšie ako vy a je stále sám… Alebo ešte lepšie, sám a s naozaj príšerným účesom.

Flick na chvíľu zapochybovala. Alebo to robí len ona?

Ale veď je to jedno.

„Ľudia sa radi vystatujú," pokračovala. „Nevedia si pomôcť. Skrátka, musia sa predvádzať svojimi dovolenkami a životným štýlom. A romantickí podvodníci nie sú výnimka. Aj keby si zmenili meno, alebo svoju prezývku na sociálnej sieti a použili pseudonym, každý po sebe zanecháva digitálne stopy. Stačí sa poriadne pozrieť."

„Si si istá?“ Seymour sa zachmúril, až mu klipkalo obočie ako čajka krídlami.

„Samozrejme. Napríklad také heštegy sú jednoznačné stopy. Ľudia dokonca často ani nevypnú lokalizačné služby, zvlášť, ak ide o nejaký luxusný hotel alebo reštauráciu. Čo, samozrejme, nie je žiaden omyl, chcú, aby sme vedeli, kde sú. Aby sa mohli pochváliť. ‚Aha, kde som! Mám fantastický život!‘ Aj keď presviedčajú skôr samých seba, lebo v skutočnosti sú to totálni rojkovia. Ale aj keby nemali zapnutú polohu, vždy tam bude nejaký identifikátor v podobe komentárov od followerov a priateľov, videá, lajky, nejaké známe pamiatky v pozadí, ktoré sa ukážu pri zväčšení fotky… a to vidíš ešte skôr, ako si pozrieš ich aktivitu na TikToku alebo vo facebookových skupinkách alebo na X, čiže bývalom Twitteri… všade sú nejaké stopy.“

Šéfredaktor pôsobil akosi stratene.

„Tak v tom prípade by si sa mala obrátiť na políciu, keďže je to hľadaná osoba.“

„A čo by asi tak polícia urobila? Už je aj tak preťažená a personálne poddimenzovaná. Podľa údajov ministerstva vnútra až osemdesiatdva percent bytových krádeží ostáva neobjasnených. Nebudú sa plaviť na druhý breh kanálu, ak nedokážu chytať zločincov na tom našom.“

„Možno áno, ak by vedeli, že chytia aspoň trochu bronzu,“ zavtipkoval šéfredaktor.

Flick, sediac oproti nemu, sa zamračila. Snažil sa byť vtipný? Nebola si istá.

„Okej, poviem to polícii.“

„To som rád.“

„Ale aj tak chcem ísť. Bude z toho skvelý článok. A vy to dobre viete.“

Pokúšala sa o akési kompromisné riešenie. Vedela, že polícia nič neurobí, ale ak sa na ňu obráti, možno sa nakoniec predsa len dostane k svojmu rozhovoru.

„Si si istá? Ženská v strednom veku sa buchla do podvodníka. Na tom predsa nie je nič mimoriadne, čo by patrilo na titulné strany."

„A penzistky tancujúce pri striptérskej tyči tam patria?" vybuchla.

Seymour mlčal. Cítil, ako sa mu pod štrikovanou vestou napínajú gombíky na košeli. Odkedy ho pred šiestimi mesiacmi opustila Gaynor, jeho manželka, pribral niekoľko kilogramov. Zoznámili sa, keď bol mladý, štíhly reportér pracujúci na slávnej londýnskej Fleet Street. Cestoval vtedy služobne do Liverpoolu kvôli rozhovoru s jednou hudobnou skupinou, z ktorej mali byť druhí Beatles. Ani za živého boha si nevedel spomenúť, ako sa volali. Avšak na tú peknú červenovlásku, ktorá mu na stanici Lime Street kontrolovala lístky, nezabudol nikdy. O necelých šesť mesiacov z nich boli manželia s dieťaťom na ceste a búrlivý londýnsky život musel vymeniť za stabilnú prácu v regionálnom periodiku. Nikdy to neoľutoval, ale občas mu bolo smutno za chlapíkom, ktorým kedysi býval. Očami zablúdil do odpadkového koša pod písacím stolom, zbadal tam prázdnu krabicu z pekárne a v duchu si povedal, že musí obmedziť múčniky. Najlepšie hneď od zajtra.

Nehovoriac o tom, že mu manželka naozaj chýbala.

Zo zásuvky svojho stola vytiahol balíček slaných rybičiek.

„Obávam sa, že zabúdaš, že sme lokálne periodikum," povedal po chvíli. „Na takéto veci jednoducho nemáme rozpočet. Nie sme *News of the World*."

„Pokiaľ viem, tie noviny už neexistujú."

„O to predsa nejde," zhlboka si vzdychol. „Si miestna reportérka a tvojou úlohou je písať o *miestnych* témach."

Cez medzierku medzi žalúziami Flick zazrela Simona z publicistiky, ako nakúka do šéfredaktorovej kancelárie. Simon jej bol služobne nadriadený a s očividnou radosťou jej prideľoval tie najhoršie témy. Veľmi chcel vedieť, prečo chce hovoriť so šéfredaktorom, ale odmietla mu to povedať. Teraz, keď v nej začínala zhasínať posledná iskrička nádeje, si vedela živo predstaviť úškrn na jeho tvári, keď sa to dozvie.

Simon bol jedným z tých, ktorí si na telefóne nechávajú zapnutú polohu a na sociálnych sieťach zverejňujú fotografie samých seba, ako popíjajú v miestnych baroch kokteily s ňheštegom #nazdravicko, čo podľa nej o Simonovi prezrádzalo všetko, čo o ňom potrebovala vedieť.

„Ale toto predsa je miestna téma," protestovala. „Tá žena žije tu, hneď za mestom v karavane. Tým pádom to má miestne prepojenie."

Seymour ju už nepočúval. „Pozri, viem, že máš ambície. Aj ja som bol kedysi ako ty. Ale ak budeš na sebe pracovať, jedného dňa to dotiahneš rovnako ďaleko ako ja. Dostaneš sa na moje miesto. Budeš sedieť v tejto stoličke," pokračoval s plnými ústami.

Flick sa pozrela na svojho šéfredaktora, ktorý sa vo svojej špinavej kancelárii s nohami vyloženými na stole napchával slanými rybičkami s príchuťou kyslých uhoriek. Nedalo sa povedať, že práve toto by bolo vrcholom jej ambícií.

„A uznávam, možno je to naozaj dobrá téma. Ak však potrebuješ dobrú tému, pošlem ťa k rezervoáru v Clifton parku."

„Čo sa deje v rezervoári v Clifton parku?“

„Elektrické skútre. Kradnú sa a potom skončia v rezervoári. Čierny trh. Gangy. Má to všetky atribúty veľkej témy.“

„Lenže to nie je veľká téma, však že?“

„Nuž, to záleží len na tebe. Ty si naša miestna reportérka. Môžeš urobiť rozhovory s ľuďmi. Nasledovať stopy. Dokonca aj digitálne stopy na sociálnych sieťach,“ dodal veľavýznamne.

Flick priam cítila, ako klesá na duchu.

„Ak to dobre napíšeš, možno by sme to mohli dať na titulnú stranu. Čo ty na to?“ opýtal sa povzbudivo a venoval jej oslnivý úsmev. Nechcel ju odrádzať a ani nechcel, aby mala pocit, že ju podceňuje. Bola dobrá reportérka. Usilovná, entuziastická a dodržiavala termíny. Ani raz nemeškala, dokonca ani vtedy, keď mala chorú mamu, ani po jej pohrebe.

„V najhoršom prípade skončíš na strane tri. Samozrejme, nie v tradičnom zmysle slova,“ dodal so žoviálnym chechotom.

„Narážaš na hanebnú dlhoročnú tradíciu britskej tlače publikovať na tretej strane fotografie žien hore bez? Čiže na objektivizáciu žien, ktorá bola po trojročnej kampani konečne zakázaná v roku 2015?“ spýtala sa.

Seymour sa takmer zadusil chvostom slanej rybičky s príchuťou kyslých uhoriek.

„Uhm. Áno, tú.“ Odkašľal si a so strnulým výrazom tváre pritakával. „Bezpochyby bol najvyšší čas. Teda, pokiaľ môžem hovoriť za seba. Chvalabohu, že časy sa konečne menia.“

„Chvalabohu,“ súhlasila.

„Ozaj, aby som nezabudol…“ rýchlo zmenil tému, „… aby sme nehovorili len o práci… Plánuješ letnú dovolenku? Pokiaľ viem, máš nazbieraných veľa dní dovolenky a musíš si ich vybrať do konca augusta.“

„Áno, mám dva týždne.“

„Snáď vieš, že ak si dovolenku neminieš, prepadne ti. Bude to tvoja škoda.“

Seymourovi sa to očividne zdalo vtipné a Flick nepochybovala, že sa v duchu chechtal, aj keď nerozumela prečo.

„Ak mám byť úprimná, radšej by som bola v práci.“

Šéfredaktor si ju premeral. Pripomínala mu jeho dcéru, keď bola v jej veku. Ambiciózna. Otvorená. Nebojácna. Pokiaľ to z nej nevytĺkli drogy, ktoré nakoniec rozvrátili aj celú ich rodinu. Zrazu sa ho zmocnili ochranárske pudy.

„Viem, že svoju prácu berieš vážne, ale v našich novinách kladieme dôraz aj na rovnováhu medzi pracovným a osobným životom. Prečo si nechceš dopriať trochu voľna? Choď niekde na dovolenku s tým tvojím chlapcom. Ako sa to volá?“

„Rory.“

„Zdá sa, že je to medzi vami vážne, nie? Veď ste spolu už dlho,“ poznamenal s nadvihnutým obočím.

Flick odpovedala s naučeným úsmevom, lebo vedela, že sa to od nej očakáva vždy, keď jej niekto položí otázku tohto typu.

„Som si istý, že Simon a Tony by to za teba potiahli. Aj tak je v lete uhorková sezóna.“ Veľavravne sa usmial. „Porozmýšľaj o tom.“

„Porozmýšľam.“ Flick síce prikývla, ale nepotrebovala o tom rozmýšľať. Nechcela dovolenku. Chcela zverejniť svoju veľkú tému.

Zdvorilostné frázy mali za sebou. Seymour zahodil prázdne vrecúško zo slaných rybičiek do odpadkového kaša a strčil si nohy späť pod stôl. Flick to pochopila ako znamenie, že má odísť. Postavila sa, odkráčala k dverám a práve siahala po kľučke, keď sa Seymour zrazu opýtal: „Ozaj, a kto je tá ženská?“

Flick sa otočila a zbadala, ako na ňu Seymour zamyslene hľadí.

„Myslím, tá úbožiačka, čo o všetko prišla…?“

„Volá sa Maggie. Kedysi bola majiteľkou galérie v Bathe. Podľa všetkého sa jej celkom darilo.“

„A teraz je úplne na mizine a žije v karaváne v Penninách?“ spýtal sa Seymour. „Prečo práve tu?“

„Potrebovala niekde zaparkovať karavan a pozná jedného miestneho farmára. A ten jej za babku prenajal jedno zo svojich polí. Ak mám byť úprimná, myslím, že nemala kam ísť.“

Seymour pokrútil hlavou a zahvízdal. „Jeden nikdy nevie, čo ho môže postihnúť, však? Stačí jedno chybné rozhodnutie a celý život máš v troskách.“

Nemáš čo stratiť

„Zamietnuté."

„Prosím?"

„Vaša karta. Bola zamietnutá." Ozvala sa pokladníčka, tentoraz hlasnejšie.

Ľudia stojaci v rade miestneho farmárskeho obchodu na ňu začali zízať. Maggie stála pri pokladni a cítila, ako sa jej od hanby rozhoreli líca.

Bolo piatkové popoludnie, vybrala sa na bicykli na miestnu farmu nakúpiť nejaké potraviny. Chcela si urobiť zásoby na víkend a radosť fľaškou vína. Aspoň taký bol úmysel.

„Prepáčte, moja chyba. Musí byť exspirovaná. Použijem inú, ak dovolíte."

So všetkými pohľadmi upretými na svoj chrbát sa začala hrabať v kabelke. Prečo so sebou nosí toľko harabúrd? Konečne sa jej podarilo nájsť peňaženku a náhlivo z nej vytiahla ďalšiu kreditnú kartu.

„Nech sa páči, táto by mala fungovať."

Podala kartu tínedžerke za pokladňou, ktorá jej venovala prázdny pohľad.

„Len ju priložte." Pokladníčka ukázala na bezkontaktný symbol, akoby bola Maggie úplná idiotka.

„Áno, pravdaže, prepáčte," odpovedala Maggie a aj sa tak cítila.

Poslušne priložila kartu k prístroju. Vo vreckách vetrovky skrížila prsty a v duchu sa modlila, aby sa na displeji čím skôr objavila známa správa *Platba prebehla úspešne, odtiahnite kartu.*

Platba zamietnutá.

„Žiadne obavy, mám hotovosť," vydala zo seba neprirodzene veselým hlasom. S vypätím všetkých síl sa snažila nemyslieť na hrozivý stav svojich financií a vytiahla z kabelky rezervnú dvacku, ktorú si schovávala na núdzové prípady. To by malo stačiť. V najhoršom prípade môže vrátiť fľašu vína. Alebo radšej nie. Keď sa nad tým hlbšie zamyslela, prišla na to, že fľaša vína je nevyhnutnosť. Radšej vráti bio zeleninu a domáce syry.

Vrátila sa do reality a zistila, že pokladníčka si ju premeriava so slabo zakrývaným opovrhnutím. „Hotovosť neberieme."

„Naozaj?"

Maggie cítila, ako jej za chrbtom rastie netrpezlivosť čakajúcich zákazníkov. Pokladníčka, očividne znechutená hlúpou staršou ženskou, ktorá všetkých zdržuje, medzitým ukazovala na nálepku na ochrannom plexiskle.

„Máme to tu napísané."

„Ach, samozrejme… prepáčte."

Počujúc, ako sa už asi po miliónty raz ospravedlňuje, uvažovala, či by mohla samu seba ospravedlniť do neexistencie. Každé *prepáčte* by fungovalo ako guma až by sa postupne celá vygumovala ako kresbu.

„Bohužiaľ, to je všetko, čo mám."

Napadlo jej, že keby bola vo filme, toto by bol moment, keď sa z ničoho nič zjaví krásny neznámy a po-